

‘Steekt Jussi Adler-Olsen naar de kroon.’ – HET PAROOL

JESPER STEIN

SMERIS

Om zijn reputatie te redden zet
hij zijn leven op het spel

THRILLER

Ook verschenen van Jesper Stein

Onrust (2018)

Vaarwel (2018)

Papa (2018)

Solo (2019)

Jesper Stein

Smeris

Uitgegeven door Xander Uitgevers
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Akrash*
Oorspronkelijke uitgever: Politikens Forlag
Vertaling: Corry van Bree en Trieke Scholtens
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: Tim Robinson – Arcangel images
Auteursfoto: Klaus Holsting
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © Jesper Stein and JP/Politikens Hus A/S 2014 in
agreement with Politiken Literary Agency
Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Haarlem

Eerste druk 2021

ISBN 978 94 0161 521 1 | NUR 332

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt
u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag
openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

April 2009

Hij wist het vanaf het moment dat Göran Eklund hem opzij trok en vroeg of ze een luchtje zouden gaan scheppen. Het gevoel van een dreigende ramp zette zich als jeuk vast tussen zijn gezichtshuid en zijn jukbeenderen, op een ondefinieerbare plek onder zijn oog. Jens Jessen had de plek nooit kunnen lokaliseren, maar de jeuk verspreidde zich als spasmen door zijn huid tot zijn hele gezicht trilde.

De Scandinavische hoofdcommissarissen bevonden zich op een congres over de nauwere samenwerking met betrekking tot de georganiseerde criminaliteit en stonden na de lunch op de kade bij de Nordatlantens Brygge. Hij kende Göran Eklund inmiddels twaalf jaar. Ze hadden elkaars carrière gevolgd en hadden meerdere beroepsmatige raakpunten gehad, vooral in de periode dat Jens het hoofd van de PET, de Politie Inlichtingendienst, was geweest. Nu was Göran het adjunct-hoofd van de SÄPO, de Zweedse Inlichtingendienst, en nadat Jens adjunct-hoofdcommissaris van de gewone politie was geworden, had de uitwisseling van informatie een paar jaar op een laag pitje gestaan.

‘Kun je je Dmitrij, onze contactpersoon bij de Russische maffia, herinneren?’ vroeg de Zweed terwijl ze naar Nyhavn keken.

Jens schrok, draaide zijn gezicht van Göran weg en keek naar de havenmond terwijl zijn ogen hevig knipperden, waardoor de gedraaide torenspits van het beursgebouw, de bakstenen monoliet van Lejerbo’s appartementencomplex en de kopergroene daken

van Christiansborg op en neer sprongen als modelwoningen tijdens een blitzkrieg.

Ja, Jens kon zich het schandaal nog heel goed herinneren. De Zweedse politie had Dmitrij opgepakt en had zijn vrouw en kinderen in veiligheid gebracht voordat zijn Russische maffiavrienden hen te pakken kregen. Hij kreeg gevangenisstraf voor moord, overvallen en drugshandel, en hij sloeg door in ruil voor een nieuwe identiteit in een ander land voor zijn gezin. Het doorslaan was vervelend omdat hij contacten onthulde met SÄPO-werknemers, advocaten en drie ambtenaren van het ministerie van Justitie.

‘Ja, dat was een flinke vangst. Was het niet zo dat sommigen van jullie hem het liefst weer hadden laten lopen, want het was me nogal een schandaal?’

‘Ik niet, verdomme. De bezem is erdoorheen gehaald en het kon mij niet schelen dat het uitkwam.’ Göran Eklund zei het een beetje te onbeheerst om geloofwaardig te zijn.

Jens zette zijn pokerface op en stak het mes dieper terwijl hij wanhopig probeerde te raden waarom een naar Zweden overgelopen Russische maffiabaas belangrijk kon zijn voor een Deense hoofdcommissaris. ‘Hebben jullie ooit ontdekt wie hem koud gemaakt heeft?’

Dmitrij was op een ochtend opgehangen in zijn cel gevonden.

‘Nee, en dat gaan we ook niet ontdekken, maar hij hield er zelf rekening mee dat hij dood zou gaan. Dat heeft hij me verteld. Hij wilde alleen zijn gezin in veiligheid brengen.’

Jens Jessen probeerde te bedenken of hij die keus ook gemaakt zou hebben. Zou hij ervoor kiezen om dood te gaan als hij daarvoor Cecilie, haar zevenjarige dochter Emma en hun pasgeboren zoontje Anton kon redden? God verhoede dat hij ooit voor die keus gesteld zou worden. ‘Waarom begin je over Dmitrij?’ vroeg hij op een neutrale toon.

‘Het verontrustende was dat hij koud gemaakt was voordat de debriefing van hem achter de rug was. We hebben niet alle infor-

matie van hem gekregen. Er waren vragen waarop we nog geen antwoord hadden.'

'Zoals wat?' vroeg Jens, hoewel hij al wist wat Göran zou gaan zeggen.

'Zoals de Deense link.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Volgens Dmitrij is de Bratva, de Russische maffia, in Denemarken net zo groot als in Zweden. Het netwerk is niet zo groot en vertakt als in Zweden, maar de organisatie heeft een leider die Tolstij genoemd wordt, wat "de dikke" betekent. Dmitrij heeft hem nooit ontmoet, maar hij heeft een andere rol dan de andere buitenlandse contacten. Hij is zijn eigen baas en leidt een groot bedrijf.'

Jens ademde opgelucht uit, dit was niets.

'Dat is geen nieuws. De geruchten over De Dikke zingen al jaren rond.'

'Dat klopt.' Göran haalde diep adem en keek in Jens' ogen. 'Maar het is nieuw dat hij een contact bij de politie heeft.'

Deze keer lukte het hem niet om het trillen van zijn gezicht voor Göran te verbergen. 'Waar gaat dit over, Göran?'

'Precies wat ik zeg. Hooggeplaatst was het woord dat hij gebruikte. De Dikke heeft een politieagent op zijn loonlijst staan en het gaat niet om een bewaker van Tivoli, maar om een man die toegang heeft tot informatie over acties die tegen de drugshandel gericht zijn. Bovendien schijnt hij geholpen te hebben met het dwarsbomen van acties tegen een van jullie bendeleiders.'

'Heeft Dmitrij dat gezegd?'

'Hij noemde de bendeleider niet bij naam, maar het schijnt een man te zijn wiens leveranties beschermd werden met behulp van het politiecontact. Leveranties waar De Dikke achter zat.'

Dmitrij was een jaar geleden overleden.

'Hoelang weet je dit al?'

'Sinds hij het me verteld heeft.'

‘Waarom begin je er nu pas over?’

‘Je bent niet de eerste aan wie ik dit vertel.’

‘Wat?’ Het lukte hem zijn gezichtsspieren te beheersen, maar alleen tot hij de naam hoorde van de man aan wie Göran Eklund de informatie had doorgegeven.

Dat bleek Simon Scavenius te zijn, zijn opvolger bij de PET, die intern de Cowboy werd genoemd vanwege zijn laarzen en zijn verfrissende kwajongensgedrag. De man die zijn grootste concurrent was. Toen Simon Scavenius twee jaar geleden naar Den Haag was vertrokken om het hoofd van het Deense Europolverbindingsbureau te worden, had hij gedacht dat hij voorgoed van hem af was, maar het ging zoals het altijd was gegaan vanaf het moment dat ze elkaar vijftien jaar geleden voor het eerst hadden ontmoet bij het ministerie, waar hij was komen werken. Scavenius was destijds binnen komen rijden met zijn zadeltassen vol gelijke delen geluk, zelfvertrouwen en charme, en had iedereen stormenderhand veroverd – een storm waardoor Jens’ prestaties leken op oefeningen die nergens toe leidden. Telkens wanneer hij als jonge hoofdambtenaar gelukkig glimlachend naar achteren leunde op de stoel in zijn kantoor, in de wetenschap dat hij een punt had gescoord bij de minister of de secretaris-generaal, telkens wanneer hij een seconde op zijn lauweren had gerust, was er een stagiaire zijn kantoor binnengekomen die zei: ‘Heb je gehoord dat Simon...?’ Vervolgens waren de secretarispost in een prestigieuze werkgroep, de kans om de minister naar de CIA te begeleiden of de baan als secretaris van de minister naar de Cowboy gegaan. Jens was pas aan de beurt geweest nadat de Cowboy verder gereden was. Toen Jens anderhalf jaar geleden vertrok als hoofd van de PET, kwam Scavenius vanuit Den Haag naar Denemarken terug en nam hij naast Jens’ baan nog drie andere afdelingen over, zodat hij met zijn tandpastaglimlach twee keer zoveel werknemers onder zich kreeg.

Jens haatte hem zoals hij nog nooit iemand had gehaat. ‘Wat zei hij erover?’

‘Hij zei dat hij er onderzoek naar zou doen.’

‘Is dat alles?’

‘Ja, het is tenslotte jullie zaak, nietwaar? Ik bemoei me daar verder niet mee.’

‘Jullie Zweden zijn zo verdomd fatsoenlijk.’

‘Behalve dat ik het nu aan jou vertel omdat ik eraan twijfel of ik een half jaar geleden naar de juiste persoon gestapt ben.’

‘Ja, ja, natuurlijk.’ Hij dacht na. ‘Het is op zijn zachtst gezegd een onaangename situatie.’

‘Inderdaad.’

‘Zijn hier meer mensen van op de hoogte?’

‘Nee.’

Hij had er een week over nagedacht, waarna hij met de informatie naar de secretaris-generaal was gegaan.

‘Als Scavenius dit weet moeten we ervan uitgaan dat hij het regelt,’ was de conclusie geweest, en toch ook weer niet. Ze waren het erover eens geworden dat Jens zelf onderzoek zou doen, of liever gezegd, daarover was de secretaris-generaal het met zichzelf eens geworden. De afspraak was dat Jens alleen verder mocht gaan en anderen erbij mocht betrekken als hij concrete bewijzen had. Waarmee de secretaris-generaal, die alles aan Jens overliet, op zeker speelde. De uitkomst zou een triomf of een fiasco zijn. Hij zou hoog spel spelen, wat hem prima uitkwam.

Hij besteedde de maanden erna aan het verzamelen van informatie. Hij vroeg de zaken op bij de rijkspolitie onder het mom van een onderzoek naar de hoeveelheid manschappen die bij een drugsonderzoek werden ingezet. Hij nam alles door en maakte lijsten. Eerst met zaken waarbij grote leveranties drugs of wiet ondanks intensief politieonderzoek waren doorgelaten, verdwenen of onder de radar waren gebleven. Dat waren zaken waarbij zowel de drugseenheden in politiekringen als de afdeling Georganiseerde criminaliteit van de PET betrokken waren. Het werden uitein-

delijk veertien zaakcombinaties op landelijk niveau van de afgelopen vijf jaar. Onderzoeken die op niets waren uitgelopen, zekere tips die niet bleken te kloppen, acties waarbij ze misleid waren. Hij kon niet bepalen hoeveel daarvan te wijten waren aan een lek, maar er waren drie opvallende zaken en één twijfelachtige zaak – twee in Kopenhagen, een in Aalborg en een rechtszaak van twee jaar geleden – die niet alleen om grote partijen drugs gingen, maar waarbij een bendeleider uit Nørrebro eveneens betrokken was.

Daarna ging hij verder met de politieagenten die aan de acties hadden deelgenomen en hun superieuren. Dat leverde nieuwe lijsten met namen op. Veel namen. Rosenquist, Corneliussen, de Cowboy, Henriette Nielsen, Kristian Kettler, John Darling, Axel Steen en zeventwintig andere mensen die zich op inspecteursniveau of daarboven bevonden. Zelfs zijn eigen naam kwam naar voren.

Nadat hij zijn onderzoek had beperkt tot de vier zaken, bleven er vijf namen op de lijst over. De Cowboy, Kristian Kettler, Henriette Nielsen, John Darling en Axel Steen.

Hij bestudeerde ze een voor een. De Cowboy achtte hij tot alles in staat. Kettler was de bulldog van de Cowboy, zijn rechterhand in de strijd tegen de georganiseerde misdaad die in de tijd waarin Jens hoofd van de PET was geweest, de partner van Henriette was. Zij was duidelijk de slimste, de snelste en de meest ambitieuze van de twee, maar de Cowboy had haar op een zijspoor gezet. Het hoofd van de afdeling Moordzaken in Kopenhagen, John Darling, die Jens de bijnaam Mister Clean had gegeven, was zo smetteloos dat het bijna verdacht was. Hij deed alles volgens de regels en liep nooit de kantjes eraf, behalve als het om zijn vroegere partner Axel Steen ging, die ooit de beste moordonderzoeker van de politie van Kopenhagen was geweest. Dat was hij niet meer, de bezieling ontbrak, hij gebruikte te veel verdovende middelen en was te vaak afwezig. De ex-man van Cecilie. De vader van zijn bonus-

kind. De man die Jens' leven bijna een jaar geleden had gered, maar ook de man die verschillende keren was gezien in het gezelschap van de leider van de Nørrebro-bende, die volgens de afdeling Narcotica een van de belangrijkste afnemers van de drugsleveranties van de Russische maffia aan Denemarken was.

Het moest één van hen zijn. Hij had moeite om het te accepteren, maar zo moest het zijn. Er waren te veel duidelijke fiasco's. Niet als je de zaken afzonderlijk bekeek, maar als je ze naast elkaar legde was de algemene indruk dat de criminelen buitengewoon slim waren en de politie uit een stel amateurs bestond. En dat laatste klopte niet, dat wist hij. Geen van de vijf was een amateur, ze waren allemaal uitermate goed, maar één van hen gaf in ruil voor geld informatie door. Hij had hun bank- en belastinggegevens doorgenomen, maar dat had niets opgeleverd. Dat wilde niets zeggen. Het geld kon op andere manieren weggewerkt zijn. Bovendien was het absoluut niet zeker dat het om geld ging. Hij moest toegeven dat hij werd gedreven door zijn behoefte om alles te kunnen afschuiven op de Cowboy, die niet op de informatie uit Zweden had gereageerd en misschien zelfs de informant was, wat nog veel beter zou zijn.

Het probleem was echter dat Jens een zaak nodig had om het onderzoek te openen. En hij had de steun van een of meer van de vijf nodig om de rotte appel in de mand te vinden. Hij opende de kluis in zijn kantoor en legde de usb-stick met de gecodeerde bestanden erin. Vervolgens wachtte hij af.

Deel I

De stad van duiven, meeuwen en ratten

I

September 2009

Vrijdag

Het duurde een etmaal voordat Axel Steen beseftte dat er iets niet klopte. Dat ze niet bij hem was omdat ze verliefd was op zijn duizelingwekkende persoonlijkheid, zijn junkieziel of zijn fantastische pik, maar dat ze de opdracht had om bij hem te zijn.

Hij wist niet wie haar die opdracht had gegeven of waarom dat was, maar hij wist het zeker. Het kon hem niet schelen. Hij genoot ervan om met haar samen te zijn. Coke, wiet, drank, restaurants en takeaway, cafébezoek, lange tongzoenen en seks, heel veel seks. Hij had er behoefte aan om iets ongecompliceerds te voelen waarbij hij zichzelf niet van buiten af zag, om mee te doen in plaats van een toeschouwer te zijn die wist dat alles zo meteen voorbij zou zijn. Misschien was de mistige toestand waarin hij zich bevond de reden dat hij het samenzijn met haar op deze manier beleefde. De verdoving. Of liever gezegd de verdovingen, want er waren veel verschillende verdovende middelen bij betrokken. Dat kon hem echter niet schelen.

Hij had haar vrijdagavond ontmoet in de Drone, een zwart geschilderd drankhol in de Nørrebrogade, waar de prijzen van de drankjes en de leeftijd van de gasten op het allerlaagste niveau lagen.

's Ochtends had hij zijn zevenjarige dochtertje Emma naar school gebracht en had hij afscheid van haar genomen in de we-

tenschap dat het twaalf dagen zou duren voordat hij haar weer zou zien. Hij zou het nooit aan iemand toegeven, maar hij was opgelucht, had het gevoel vrij te zijn. Als Emma bij hem was, probeerde hij zo weinig mogelijk te roken, en dat lukte. Min of meer. Hij was in elk geval een avond clean geweest, maar zodra ze sliep verdoofde hij zichzelf met wijn of bier.

Hij was niemands vader. Hij was Axel Steen, die op een rampzalige manier op het dieptepunt van zijn leven afstevende.

Hij vierde zijn vrijheid door naar de dealers in het Nørrebro-park te gaan en drie gram en een joint te kopen. Vervolgens liep hij naar de begraafplaats Assistens, passeerde de poort in de Jægersborggade waar iemand FUCK KLOTESMERIS op de 270 jaar oude gele muur had geschreven, als een begroeting aan hem en zijn collega's. Hij liep door de groene tunnel die door de linden werd gevormd langs de graven van de nonnen naar de enorme koepelvormige wilg. Daar ging hij op de granieten bank bij het graf van Kløvedal zitten en stak de joint op. Plotseling begon het te motregen. In eerste instantie hoorde hij alleen het duizendvoudige getik op de bladeren en de stengels, daarna voelde hij de koude laag op zijn huid. Hij school onder de kruin van de boom, rookte verder en voelde hoe de rust zich als een vloeistof door al zijn zenuwbanen verspreidde. Hij stond een tijd tegen de oude boom geleund, waarin decennialang liefdesverklaringen waren gekerfd. Hij zoemde en smolt tot er niets van hem over was. Uiteindelijk rukte hij zich los van de boom en liep het pad op. Blind voor zijn omgeving en opgesloten in zichzelf wankelde hij verstijfd door de wijk. Hij kreeg zijn oriëntatievermogen en bewustzijn pas weer terug toen hij voor Stefanshus stond, waar hij naar binnen ging om een beker koffie te kopen die hij mee naar buiten nam.

De hemel was grijs, maar het was niet koud voor september. Hij ging zitten en rookte en keek naar de straat, die volkomen was veranderd sinds hij hier was komen wonen. Van een rauwe achterbuurt waar de ouders 's ochtends bier dronken op de speelplaatsen

terwijl ze zachte rubberen ballen naar een hond gooiden die Satan heette, tot het eco-groene toekomstvacuüm met Christiania-fietzen, wijnbars, Michelin-restaurants en jonge stelletjes die chorizo en merguezworstjes op draagbare Weber-barbecues grilden en ze met quinoasalade en Ølands volkorenbrood aten terwijl hun kinderen om hen heen speelden. Stefanshus was het slachtoffer van dezelfde ontwikkeling. Het was jarenlang een slecht bezocht café-biljart geweest met stoffig licht, nog stoffigere barkeepers en een clientèle die bestond uit oplichters, studenten, plaatselijke alcoholisten en zo weinig vrouwen dat ze altijd opvielen, maar het zat nu vol met zowel jonge mannen als vrouwen.

Toen de regendruppels op zijn tafeltje begonnen te roffelen, liep hij naar binnen, ging aan de bar zitten en bestelde een tapbiertje. Hij keek om zich heen naar de jonge mannen, allemaal met hoofddeksels. Op de bank onder het raam zat een meisje dat net was binnengekomen om te schuilen voor de regen. Ze had haar benen over elkaar geslagen, droeg een jasje van vergeeld kunstbont, legerlaarzen en een zwarte maillot. Haar huid was bleek, ze had donkere sproeten op haar gezicht, een zwart pagekapsel en nieuwsgierige donkerbruine ogen, en was volkomen verdiept in haar boek. Ze las met haar hele gezicht en leek zich er niet van bewust dat Axel gebiologeerd naar haar keek. Omdat het bontjasje openstond zag ze er heel breed uit; eronder droeg ze een T-shirt met brede zwarte en witte strepen dat strak rond haar borsten zat. Ze was sierlijk en leek een vreemde eend in de bijt tussen de jonge mannen met nonchalante uitgezakte broeken met laaghangende kruisen, verzorgde geitensikjes, Engelse tuinhoeven en lelijke gebreide mutsen met kwastjes die hem eraan herinnerden dat de oudere jongens op het schoolplein die altijd van zijn hoofd trokken, waarna ze hem in het water gooiden. Ze hoorde er niet, maar Axel helemaal niet. Die voelde zich een museumstuk.

Hij dronk zijn glas bier leeg, keek naar de barman en bestelde er nog een, pakte de kranten die rechts van hem op de bar lagen

en bladerde ze doelloos door. Hij stopte bij het bericht over het onderzoek naar de zaak waarbij hij zelf betrokken was geweest en besepte dat hem waarschijnlijk in de loop van de volgende week zou worden gevraagd om de officier van justitie bij te staan. Spectaculair was het woord dat telkens in de artikelen werd gebruikt. Een drievoudige moordzaak zonder slachtoffers. De leider van de bende van de Blågårds Plads, Moussa, was in staat van beschuldiging gesteld omdat hij opdracht had gegeven voor de moord op drie rivalen in de Kopenhaagse bende- en drugscene. De kroongetuige was een Serviër die Milo heette, een voormalige vriend van Moussa die een gevangenisstraf in Belgrado uitzat. Hij had aan de PET verteld, die zich tot Axels teleurstelling met de zaak had bemoeid, dat Moussa hem had gevraagd om contact te leggen met de Servische huurmoordenaar die de drie rivalen koud moest maken. Milo's getuigenverklaring was het beste bewijs dat ze tegen de bendeleider hadden. De vermoedelijke huurmoordenaar was door de Servische politie verhoord, maar ontkende dat hij iets over de kwestie wist, en het was zowel de PET als de verbindingsofficier van de Deense politie in de Balkan niet gelukt om hem te horen. Axel kende Milo van het milieu in Nørrebro, waar hij een bar had gehad waar allochtone bendes en hun motorbendecontacten kwamen. Hij was een weinig intelligente, losbandige en enigszins schizoïde man die zijn bloeitijd in het milieu achter de rug had. Axels gevoel over zijn getuigenverklaring en Moussa's macht was dat Milo, zodra hij een voet in een Deense rechtszaal had gezet, met 180 km/u van zijn verklaring zou wegrekken en zijn voormalige vriend van alle blaam zou zuiveren, maar daar hadden de PET-mensen niet naar willen luisteren. Ze probeerden al jarenlang om Moussa achter slot en grendel te krijgen voor georganiseerde criminaliteit en dit was hun manier om alle tijd en middelen die ze erin hadden gestoken te rechtvaardigen. De PET had informatie die Axel zelfs niet had mogen inzien, en dat had zijn betrokkenheid bij de zaak minimaal gemaakt. Hij haatte

machtsspelletjes en geheimzinnigdoenerij, hij was een moordonderzoeker en er was niemand gedood. Hij twijfelde er niet aan dat Moussa de drie moorden, die blijkbaar niet waren doorgegaan vanwege onenigheid over de betaling, had besteld. Moussa was van mening dat 75.000 per moord te veel was, dus had hij over de prijs onderhandeld tot die gezakt was naar 75.000 voor alle drie de moorden, wat een aanzienlijke verruiming van het begrip kwantumkorting was. Bovendien had Axel, gebaseerd op informatie van een betrouwbare informant en geruchten in het milieu, de indruk dat de Servische huurmoordenaar ondanks zijn bloedेरige cv uit de Balkanoorlogen, in Denemarken op zulk onbekend terrein was dat hij twee van de slachtoffers niet had kunnen vinden toen hij ze zou vermoorden. Hij was naar huis gegaan omdat hij chagrijnig was over de beloning die hij zou krijgen en Moussa was daar woedend over geweest. Moussa was niet alleen kil en berekenend, maar gedroeg zich soms ook impulsief en amateuristisch. De rechtszaak zou over vijf dagen beginnen, dus had de pers toegang gekregen tot de aanklacht, wat de reden was dat alle media erover schreven. Axel vermoedde dat Moussa een grote kans had om vrijuit te gaan. Negentig tegen tien in zijn voordeel, tenzij Milo tijdens de rechtszaak bij zijn getuigenverklaring bleef. Dat was een detail waarvan hij wist dat het Moussa zenuwachtig maakte. Hij was geen Deens staatsburger en als hij veroordeeld werd, zou hij uitgewezen worden.

Moussa had een dubieuze advocaat die Adam Dudzik heette en die de rechtszaak een justitiële dwaling noemde. Axel haatte Dudzik omdat hij met criminelen omging, loog, vertrouwelijke documenten aan zijn cliënten overhandigde en ze opdroeg om niets te zeggen. Bovendien had Axels ex-vrouw Cecilie hem als hoogleraar op de universiteit gehad en telkens als Dudziks naam ter sprake was gekomen, had ze met zo'n grenzeloze verering over hem gepraat dat een jaloers aangelegde man kon gaan denken dat ze een relatie hadden gehad.

Hij hoorde het meisje in de bontjas opstaan, draaide zijn hoofd om en keek in haar ogen. Ze glimlachte op een manier die hem raakte, zodat hij volkomen onwillekeurig begon te neuriën en daarmee doorging nadat ze was vertrokken. Door de littekens in zijn gezicht, een lange streep van een mes aan één kant en een brandplek aan de andere kant, was hij eraan gewend dat de mensen eerst zijn gezicht zagen en vervolgens diffuus en zenuwachtig in zijn ogen keken.

Hij verliet Stefanshus, liep naar de kruising met de Nørrebrogade, waar hij woonde, en pinde de laatste 300 kronen van zijn bankrekening. Hij stond alweer rood en de bank wilde een afspraak voor een gesprek met hem maken. Hij was blut, technisch failliet vanwege de woningcrisis, met een banklening die steeds hoger werd vanwege de stijgende rente. Hij had een flink aantal maanden rood mogen staan en dat zou deze maand eveneens gebeuren. Hij moest snel iets aan de situatie doen, orde op zaken stellen of ervoor zorgen dat hij meer geld kreeg.

Hij liep de shoarmazaak iets verderop in de straat binnen en kocht een dürüm kebab. Zodra hij die ophad, werd hij overvallen door uitputting. Hij leunde met zijn hoofd tegen de muur en keek als in trance naar het vettige papier waarin zijn kebabrol verpakt was geweest. Het glansde doorschijnend rood door de chili-olie, die een abstract patroon van robijnrode druppels had gevormd. Hij beseftte dat het een van de mooiste dingen was die hij ooit had gezien, terwijl hij op het punt stond om in slaap te vallen.

Axel liep naar huis. Twee duiven werden gepest door een meeuw in de strijd om de zompige inhoud van een zak met een vertrapte kipspies die op het trottoir was gevallen. Kopenhagen was een stad die werd bewoond door duiven, meeuwen en ratten, dacht hij.

Hij struikelde over Emma's speelgoedhond Fido en een mancala-spel in de hal, waar ze vanochtend op hun buik hadden liggen

spelen, en dat ze met gemak van hem had gewonnen. De sporen van zijn dochter vulden het appartement en hij werd er opnieuw aan herinnerd dat hij andere dingen in het leven had waarvoor hij zorg droeg dan zijn eigen verval. Vroeger had dit moment van de week hem vervuld met gemis en een gitzwart verdriet, nu was hij bevrijd van zijn dochter en opgelucht omdat hij alleen was. Een paar jaar geleden hadden Cecilie en hij veel ruzie gehad over Emma en vooral over Axels levenswijze, maar sinds Cecilie negen maanden geleden een baby had gekregen, had ze minder aandacht voor Axel. Hij ging ervan uit dat ze het druk had met de baby, haar carrière en haar nieuwe man. Als ze iets over Axels verval wilde weten, dan kon ze het gewoon aan haar geliefde vragen, die tenslotte Axels superieur was.

Hij ging op de bank liggen in de achterkamer, die op de Gormsgade uitkeek. De steiger tegen het pand aan de overkant van de straat was weggehaald. Hij had het gevoel dat de hele wijk werd gerenoveerd. Nieuwe penthouses werden gerealiseerd, balkons werden gebouwd, binnenplaatsen werden opgeknapt, zijstraten werden beplant met klimop en bomen alsof het een fucking openluchtmuseum was. Het werd heel mooi en netjes, alleen was het zijn Nørrebro niet meer. Zijn Nørrebro was de buurt van achteruitgang, wanhoop, drugs en geschreeuw; geschreeuw om hulp, verlossing, geweld en seks.

Hij keek naar het gele Zøllnerhus, zoals hij bijna iedere avond deed. Het was in streng functionalistische stijl gebouwd, in tegenstelling tot het pand waar hij woonde, met decoraties rond de ramen en spijlen en spitsen. Tussen de zwarte boomtakken door zag hij de levens die achter zes rechthoekige raampartijen werden geleefd. Achter een beslagen raam zat een man te werken. Een stel maakte ruzie. Een vader speelde mens-erger-je-niet met zijn dochtertje. Vijf jonge mannen keken voetbal. Een vrouw kleepte zich aan om uit te gaan. Hij genoot van de aanblik van haar lichaam in een broekje en een beha, zag haar blouses en rokken passen die ze

van het droogrek haalde en op het bed gooide als ze afgekeurd waren. Eén raam was net zo donker als zijn eigen leven.

Uiteindelijk won de slaap het van zijn zelfmedelijden.

Toen hij wakker werd was de hemel donker. Hij liep de zitkamer in, keek naar de Nørrebrogade en zag op de klok van de Stefanskerk dat het zeven uur was geweest. Hij rolde een joint, rookte die maar half op omdat wiet hem slaperig maakte, ging op de vensterbank zitten en keek naar de regen. De druppels vielen zo hard op het glanzende asfalt dat ze terugkaatsten. Toen de bui minder werd keek hij naar de mensen die over plassen sprongen en de auto's die door de regenboogkleurige olieachtige wateroppervlakken reden zodat zwart water opspatte.

Om tien uur ging hij naar de Drone om iets te drinken. De gasten, die niet veel ouder dan vijftwintig waren, dronken bier, droegen mutsen en rookten buiten sigaretten, waar hun opgewekte en omfloerste stemmen zich vermengden met het geluid van de dieselmotoren van de bussen en de sirenes in de verte. Het was echter donker, hij werd met rust gelaten en in de kelder mocht gerookt worden, dus ging hij daarnaartoe. Alles in zijn leven was zompig en ondoordringbaar.

Hij dronk een glas bier en ging naar het toilet, en toen hij weer aan de bar wilde gaan zitten, die in het midden van de zaal stond, zag hij haar. Ze zat aan de bar te roken en keek naar hem op het moment dat hij ging zitten. Haar ogen waren heel groot en zwaar opgemaakt. Ze stond op, liep naar de dansvloer en begon te dansen. De manier waarop ze dat deed herinnerde hem aan iets waar hij niet op kon komen, maar hij voelde het in zijn lichaam en kreeg zin in haar. Ineens was ze verdwenen, maar haar bontjas hing nog steeds bij de bar. Ze kwam terug met nog grotere ogen en pupillen, liep weer naar de dansvloer en begon te bewegen op 'Time Waits For No One' van de Stones, met een sensueel enthousiasme alsof iedere spier, iedere vezel in haar lichaam verrukt over zichzelf was. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden en keek

naar haar ogen, haar slanke gespierde rug, haar volle borsten die recht naar voren staken, haar taille, de ronde billen die strak en breed waren, en haar lange slanke benen. Hij dronk een paar bier-tjes en drie wodka-shots en voelde een kristallijne helderheid, alsof er niets anders op de hele wereld bestond dan deze mooie jonge vrouw op de dansvloer in de kelder van een donkere, dubieuze bar in Nørrebro.

Even later ging ze weer tegenover hem aan de bar zitten. Ze wisselden blikken, maar meer niet. Ze voelde zich duidelijk niet op haar gemak toen er twee jonge allochtonen maar tegen haar bleven praten. Uiteindelijk ging Axel naar hen toe en zei dat ze moesten opdonderen. Ze keken even naar hem en besloten blijkbaar dat ze beter konden vertrekken, waarna hij tot de conclusie kwam dat hij kennelijk nog steeds iets uitstraalde en niet alles kwijt was.

‘Bedankt,’ zei ze. Ze gleeed met haar wijsvinger over de rand van haar glas met gin-tonic, keek met een schuine blik naar hem en glimlachte zo warm dat hij bloosde van blijdschap.

Het was lang geleden dat iemand hem ergens voor had bedankt. Hij kreeg even een gevoel van onbehagen toen de beelden van de successen uit zijn niet al te verre verleden oplichtten: de waarnemend hoofdinspecteur die de jeugdcentrummoord had opgelost, de Steigerman had opgepakt en voorpaginanieuws was geweest vanwege zijn prestaties als meest effectieve moordonderzoeker van het land, de littekens op zijn gezicht en zijn schuwheid tegenover de pers. Niet al te lang geleden, maar lichtjaren verwijderd van zijn huidige leven.

Ze had een licht accent. ‘Wie ben je, Scarface?’

‘Ik ben Axel Steen.’

‘Je ziet er ongelukkig uit, Ek... Ik kan je naam niet uitspreken.’ Ze keek hem onderzoekend aan, alsof ze zich afvroeg of hij de moeite waard was. Ze boog zich naar hem toe en zei: ‘Ik heb iets wat ons blij gaat maken.’